

[Elisabeth Bruun Olesen]

nem, der er værd at få igennem. Men så er der jo også den offentlige sektor, og dér er vi jo arbejdsgivere. Derfor er det selvfølgelig vigtigt, at vi har en holdning til, hvordan arbejdstiden skal sættes ned inden for det offentlige, at det skal være med fuld lønkompen- sation osv.

Når jeg har sagt det her, vil jeg sige – for det bliver vi så tit spurgt om – hvis vi en skønne dag skulle stå i den situation, at der i dette folketing – hvad der er en utopi – en dag skulle være flertal for en 35 timers arbejdsuge med fuld lønkompen- sation og uden tempoopskrunding, ja, så ville VS selvfølgelig stemme for, alt andet ville være den rene idioti. Men det er en tænkt situation.

Til sidst vil jeg sige noget om forslaget om motiveret dagsorden fra fru Lilli Gyldenkilde og hr. Svend Auken. Jeg synes ikke, jeg vil sige, at jeg er specielt tilfreds med det, det er sådan i sagens natur meget bredt og intetsigende. Det åbner kun op for den allermin- ste arbejdstidsnedsættelse på 1 time ved næ- ste overenskomst eller 1½ eller 2, hvad ved jeg, en meget lille arbejdstidsforkortelse i alle tilfælde, og hvis det også – og det mener vi det skal – skal have en beskæftigelsesmæssig effekt, skal det være i ét hug.

Der siges i dagsordenen selvfølgelig heller ikke noget om, hvorvidt det skal være med fuld lønkompen- sation eller ej, det ligger i sagens natur.

Endelig er det vel i en eller anden for- stand trepartsforhandlinger, der skjuler sig i forslaget, men alligevel vil vi være positivt stemt over for det ud fra den argumentation, at vi ikke vil sige, at vi ikke synes, at arbejdstiden skal sættes ned. Det synes vi selv- følgelig, men det er kun de kampe, den akti- vitet og mobilisering på arbejdspladserne, der kan bygges op, der kan få det igennem, hvad enten denne dagsorden bliver vedtaget eller ej.

Kofod-Svendsen' (KrF):

Jeg tror, der er en ting, vi alle er enige om i denne sal, og det er, at vi må bekæmpe arbejds- løsheden. Vi er også enige om, i hvert fald det store flertal, at det må ske gennem en generel økonomisk politik. Der må føres en stram indkomstpolitik, og det er der også et klart flertal bag.

Så kan vi konstatere, at under denne rege- ring har vi opnået resultater ved at føre den stramme indkomstpolitik. Der er nogle kendsgerninger, vi ikke kan komme uden om, og det vigtige her er, at bruttoinvesterin- gerne, som faldt fra 1979 til 1982, er begyndt at stige kraftigt. En følge af det er, at arbejds- løsheden ikke har været stigende, men svagt dalende.

Så tror jeg også, vi er enige om, at efter- hånden som den teknologiske udvikling vir- kelig skrider frem, vil vi også med tiden få nedsat arbejdstiden. Men der er ét punkt, hvor uenigheden springer frem, og det er i spørgsmålet om, hvorvidt vi skal gøre det gennem massive blokke, sådan som socialde- mokratiet og SF lægger op til med en generel arbejdstidsnedsættelse, eller vi skal ønske den maksimale fleksibilitet, og her tror jeg ikke, vi uden videre kan bygge bro.

Det, der er regeringens ønske, og det, som mit parti ønsker at fremme, er, som ministe- ren har været inde på, øget fleksibilitet, ikke alene deltid, men også øget valgmulighed for den enkelte og den enkelte familie.

I dag er det typiske familiemønster jo ka- rakteriseret ved, at begge forældre har udear- bejde, og hvis spændingerne mellem familie- liv og arbejds- liv ikke skal blive for store, er det nødvendigt med en opblødning af de stive arbejdstidsregler. Mange småbørnsfor- ældre ønsker at arbejde færre timer med for- skudt arbejdstid for dermed selv at kunne tage sig af børnenes pasning.

Mange ønsker mere mulighed for selv at pleje ældre og langvarigt syge familiemed- lemmer og samtidig bevare en tilknytning til arbejdsmarkedet, og ældre lønmodtagere har ofte behov for at kunne aftrappe arbejdsind- satsen og sikre en mere gradvis tilbagetræk- ning fra arbejdsmarkedet.

Derfor er det en vigtig politisk opgave at fjerne de bestemmelser i lovgivningen, der blokerer for indførelsen af mere fleksible arbejdstidsregler. Det er vejen frem og ikke den firkantede løsning, som socialdemokrati- et og SF lægger op til i deres dagsordensfor- slag.

Jes Lunde (SF):

Regeringen skylder os i denne debat et svar på, hvordan den mener arbejdsløsheden kan afskaffes uden en arbejdstidsnedsættelse.